

רבוא כמבואר באד"ר, **דְּנִטְלִין קָלָא מַעֲלָמָא** שהם הממונים ליקח ולהעלות הקולות של התפילה ולימוד התורה מהעולם הזה לאוזני ז"א, **וְכִלְהוּ הָכִי אֶקְרוֹן אֲזִינִי יְהוָה** וכל המלאכים בעלי הכנפים נקראים אזני ה' על שם שורשם שהם תלויים באוזנים, **דְּכַתִּיב בְּהוּ** שנאמר בהם באותם מלאכים בעלי כנפים, (קהלת י) **כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיךְ אֶת הַקּוֹל וְגו'** וסיפא דקרא ובעל כנפיים יגיד דבר, ופירש רש"י שהם המלאכים המלווים את האדם ולכן "עוף השמים" גי' "שומר" שאותם מלאכים שומרים את האדם, ועתה מפרש את הפסוק. **כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיךְ אֶת הַקּוֹל, הָאִי קָרָא קִשְׁיָא** זה הפסוק קשה, **הַשְׁתָּא מָאִי קוֹל אֵיבָא הָכָא** עתה איזה קול יש בפסוק הזה, **דְּהָא רִישָׁא דְקָרָא כְּתִיב** שהרי בתחילת הפסוק כתוב **גַּם בְּמִדְעָךְ מִלֶּךְ אֵל תִּקְלָל** ובחדר משכבך אל תקלל עשיר כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל הכנפים יגיד דבר, הרי **בְּמִדְעָךְ כְּתִיב** ופי' רש"י אפילו במחשבתך בלא דיבור, וכן המשך הפסוק **וּבַחֲדָרֵי מִשְׁכְּבְּךָ וְגו'** וזה חוזר על הרישא שפירושו שכאילו אמר ובחדרי משכבך אל תקלל עשיר במדעך דהיינו במחשבתך. **מָאִי טַעְמָא כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיךְ אֶת הַקּוֹל, וְהָאִי לֵיבָא הָכָא קָלָא** וא"כ מהו הטעם שנאמר כאן כי עוף השמים יוליך את הקול והרי אין כאן קול אלא מחשבה.

אַלָּא וְדָאִי כָּל מַה דְּחָשִׁיב בְּרִנְשׁ, וְכָל מַה דִּיסְתַּפֵּל בְּלִבּוֹי ומתרץ, אלא ודאי כל מה שחושב האדם וכל מה שיתבונן בליבו, **לָא עֲבִיד מְלָחָה** אינו פועל ואינו עושה שום דבר, **עַד דְּאִפִּיק לִיָּה**

הלימוד היומי

בְּשִׁפּוּתִיהָ, וְהוּא לָא אֶתְכּוּן בִּיהָ עד שיוציא הדברים מפיו שהרי
 דברים שבלב אינם דברים עד שיוציאים בפיו ולכן אם יתרגל במחשבתו לדברים לא טובים
 ולקללות יוכל פיו להפליט מחשבתו בלי מתכוין, וא"כ אף על פי שהוא לא התכוין להוציא
 דבר כזה מפיו, מכל מקום מכיון שהוציא הדברים מפיו נחשב לו לדיבור ופועל פעולתו
 וז"ש. וְהָיָה מֶלֶךְ דֹּאֲפִיק, מִתְּבַקְעָא בְּאוּרָא, (דף רצ"ד ע"ב)
 וְאִזְלָא וְסִלְקָא וְטָסָא בְּעֵלְמָא, וְאֶתְעִבִּיר מֵיָה קִלָּא
 ואותה המלה והדיבור שהוציא מהפה בוקעת אותה מלה את האויר של העוה"ז כי
 מתפשטת מגשמיות חיתוך השפתיים והולכת וטסה ומשוטטת בעולם ומזדככת באויר
 הרקיע עד שנעשה ממנה קול רוחני. וְהָיָה קִלָּא נְטִלִין לִיהָ מֵאֲרִי
 דְּנִדְפִין ואת הקול הזה לוקחים אותו מלאכים בעלי כנפיים, וְסִלְקִין
 לִיהָ לְמִלְכָּא, וְעִיל בְּאוּדְנוֹי ומעלים אותו אל המלך, והוא כאשר עובר
 ממנו העביות וגשמיות הדיבור ואז הקול נכנס באזניו של המלך ז"א ולא קודם זה שהוא
 עבה ומגושם. הָדָא הוּא דְּכִתִּיב וזה מה שכתוב (דברים ה) וַיִּשְׁמַע
 יְהוָה אֶת קוֹל דְּבָרֵיכֶם דהיינו קול דברים טובים. (במדבר יא) וַיִּשְׁמַע
 יְהוָה וַיַּחֲרֵ אָפּוֹ והיינו קול רע דהיינו בין קול טוב בין קול רע.

כל תפילה ובקשה צריך האדם להוציא בשפתיו

וּבְגִין כֵּךְ, כָּל צְלוֹתָא וּבְעוֹתָא דְּבַעֲי בֵּר נֶשׁ מִקְמִי
 קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא ולכן כל תפילה ובקשה שמבקש אדם מהקב"ה,
 בַּעֲי לְאַפָּקָא מִלִּין בְּשִׁפּוּתִיהָ צריך האדם להוציא הדבורים של

הלימוד היומי

התפילה בשפתיו, דְּאִי לֹא אֶפִּיק לֹון, לֹא עֲלוּתִיה עֲלוּתֹא,
 וְלֹא עֲבוּתִיה עֲבוּתֹא ואם לא מוציא אותם בשפתיו אין תפילתו תפילה וכן
 אין בקשתו בקשה. וְכִיּוֹן דְּמַלִּין נִפְקִין אמנם מעת שיוצאים הדבורים
 והתפילות מפיו, מִתְּבַקְעִין בְּאוּרָא, סִלְקִין וְטָסִין וְאַתְּעִבִּידוּ
 קָלָא מתבקעים הדיבורים באויר ועולים וטסים עד שנעשים קול רוחני כי
 הזדככו הקולות, וְנָטִיל לֹון מָאן דְּנָטִיל ולוקח אותם מי שלוקח והוא מלאך
 סנדלפון שר הפנים הקושר כתרים לקונו, וְאַחִיד לֹון לְאַתְרָא (נ"א לְכַתְרָא)
 קְדִישָׁא, בְּרִישָׁא דְּמַלְכָּא ואוחז אותם ומעלה אותם וקושר אותם להיות
 כתר קדוש בראש המלך.

קולות התפילות נכנסים דרך הנקב ושביל העקום שבאוזנים ונבחנים בין טוב
 לרע

מִתְּלַת חֲלָלִי דְּמוּחִי משלושה חללי המוח שהם כלי חב"ד דז"א, נְטִיפָה
 נְטִיפָא לְאוּדְנִין נוטפת נטיפה לאזנים, דהיינו שיש נקב אחד
 שנמשך לאוזן מחלל מוח הבינה ודרכו נוטפת טיפת אור המוחין לאזנים, וְהָהוּא
 אֶקְרִי נַחַל פְּרִית ואותו הנקב שדרכו יורדת אותה הטיפה נקרא "נחל כרית"
 כי יורדת בו טיפת המוח כמים בנחל. בְּמָה דְּאַתְּ אָמַר כמו שכתוב (מלכים א'
 יז) נַחַל פְּרִית, בְּלוּמֹר, פְּרוּתָא דְּאוּדְנִין דהיינו שהנקב הוא כעין
 חפירה באזנים והוא מלשון "אזנים כרית לי" (תהלים מז.). וְקָלָא עָיִל
 בְּהָהוּא עֲקִימָא והקול נכנס לאזנים דרך שביל העקום ששם יש את אותה

הלימוד היומי

הטיפה שנמשכה מהמוח, **וְאִשְׁתָּאב בְּהוּא נְהָרָא, דְּהוּא נְטִיפָא** ונשאב הקול לתוך אותו שביל העקום, על ידי האור המנטף מהמוח, דלולא הנטיפה ששואבת הקול למעלה לא היה יכול לעלות מחמת עקמימיות השביל. **וּבְרִין אֲתַעֲב תַּמָּן** ואז מתעכב אותו קול שם באוזנים, **וְאֲתַבְּחִין בֵּין טַב לְבִישׁ** ונבחן הקול בין טוב לרע. **הָרָא הוּא דְכָתִיב** וזה מה שכתוב (איוב לד) **כִּי אֲזַן מְלִין תִּבְחָן** הרי שהאוזן בוחנת את קול הדברים לדעת אם טובים הם אם לאו. **וּמַאי טַעְמָא אֲזַן מְלִין תִּבְחָן** ומה הטעם שהאוזן יכולה לבחון את הקול. **מִשּׁוּם דְּאֲתַעֲב קָלָא בְּהוּא נְהָרָא דְנְטִיפָא** לפי שהקול מתעכב ונמשך לאט לאט, דהיינו אע"פ שהקול נשאב ע"י הנטיפה שנטפה מהמוח מ"מ הוא מתעכב, **בְּעֻקְמוּתָא דְּאוּדְנִין, וְלֹא עָיִל בְּבְהִילּוֹ** והוא בגלל עקמימיות האוזנים ולכן לא נכנס במהירות. **וּבְגִין כֶּךָ אֲתַבְּחִין בֵּין טַב לְבִישׁ** ולכן אפשר לבחון את הקול בין טוב לרע, (איוב לד) **וְחִידָּ יִטַּעַם לֶאֱכֹל** ומביא דוגמה שע"י העיכוב אפשר להבין הדבר מהמשך הפסוק. **מַאי טַעְמָא חִידָּ יִטַּעַם לֶאֱכֹל** ומה הטעם שהחיד יטעם את המאכל. **בְּגִין דִּיתַעֲב תַּמָּן, וְלֹא עָיִל בְּבְהִילּוֹ בְּגוּפָא** לפי שמתעכב המאכל שם בחיד, ואינו נכנס במהירות בגוף כי צריך ללעוס אותו היטב, **וְעַל דָּא יִטַּעַם וְיִתְבְּחָן, בֵּין מְתִיקָא לְמְרִירוֹ** ולכן יטעם ויבחין החיד את אותו מאכל בין מתוק למר, ולכן גם הקול מתעכב כדי לבחון הקול בין טוב לרע.